

Fővárosi Ítéltábla

14.Gf.40.265/2021/7.

A Fővárosi Ítéltábla a személyesen eljáró felperes (cím1) felperesnek a Rátky és Társa Ügyvédi Iroda (cím2; ügyintéző: dr. Richter Attila ügyvéd) által képviselt alperes Zártkörűen Működő Részvénytársaság (cím3) alperes ellen szerződés részleges érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2021. május 25-én kelt 5.G.41.489/2020/16-II. számú ítélete ellen a felperes által előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 50.000 (ötvenezer) forint + áfa ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

I.

[1] A felperes többször módosított keresetében kérte az alperes kötelezését 122.384 forint és annak 2013. október 15-től járó járuléкаи megfizetésére arra hivatkozással, hogy az alperessel 2010. november 24-én kötött kölcsönszerződés folyósítási jutalékra vonatkozó kikötései [II.3.j) pontja, III.4. pontja és IV.5. pontja] a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (rég. Ptk.) 209. § (1) és (4) bekezdése szerint tisztességtelenek, ezért az általa jogalap nélkül megfizetett folyósítási jutalék a részére visszajár. Érvéle szerint a folyósítási jutalék alkalmazásának nincs jogszabályi alapja, mivel a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. tv. (rég. Hpt.) 212. § (2) bekezdése a szerződés létrejöttékor már nem volt hatályos, míg a fogyasztóknak nyújtott hitelekéről szóló 2009. évi CLXII. törvény (Fhtv.) 28. § (5) bekezdése, valamint az Európai Parlament és a Tanács 2014/17/EU irányelve még nem volt hatályban. A jutalék kikötésével egy szolgáltatás nélküli ellenszolgáltatás került meghatározásra, az alperes a kölcsön folyósításával csupán teljesíti szerződéses kötelezettségét és nem nyújt olyan többletszolgáltatást, amiért ellenszolgáltatás illetné meg. Az alperes az ellenkérelmében említett tevékenységeket saját érdekében végezte,

az ingatlan értékbecslésért pedig külön díjat fizetett. A szerződésből nem állapítható meg, hogy a folyósítási jutalék milyen alperesi feladatok, szolgáltatás ellentételezéseként fizetendő, ezért nem teljesül a régi Ptk. 209. § (4) bekezdésében írt világos és érthető megfogalmazás követelménye. A százalékos mértékben való meghatározás már önmagában sérti az arányosság elvét, mivel az alperes a kölcsönösszegtől függetlenül ugyanazon tevékenységet végzi a kölcsön folyósítása érdekében, és a nagyobb összegű kölcsönök esetén úgy jut ellenszolgáltatáshoz, hogy azzal szemben tényleges szolgáltatást nem kellett nyújtania. Keresete alátámasztásaként a Kúria Gfv.VII.30.356/2019/11. számú részítéletére is hivatkozott.

II.

[2] Az alperes kérte a kereset elutasítását. Arra hivatkozott a régi Hpt. 212. § (2) bekezdésére, az Fhtv. 28. § (5) bekezdésére, valamint az Európai Parlament és a Tanács 2014/17/EU irányelv 50. szakaszára utalással, hogy jogszabály nem tiltja a folyósítási jutalék kikötését, ezért az érvényesen kiköthető. A kikötések világosak és érthetőek, a fogyasztó a szerződéskötéskor pontosan előre láthatta, hogy a folyósítási jutalékot mikor, milyen módon kell teljesítenie, a kölcsönszerződés II.2. pontjából annak rendeltetése is egyértelmű és az is, hogy a felperes vonatkozásában mely tevékenységeket végezte a jutalék ellenében, ezért a tisztességtelenség kizárt a régi Ptk. 209. § (4) bekezdése alapján. A folyósítás nem csupán a kölcsön rendelkezésre bocsátását, hanem egy komplex pénzügyi folyamatot jelent, így az ügyféllel való kapcsolatfelvételt, a bankfióki ügyintézés, a hitelkérelem összeállításában történő segítségnyújtást, a hitelképesség előzetes vizsgálatát, a KHR nyilvántartásból történő adatlelivást, a kockázatelemzést, a szerződéses dokumentáció előkészítését, az informatikai rendszerek használatát, adminisztrációs, adatfeldolgozási, egyéb kiegészítő tevékenységeket, a pénz bankszámlára történő átutalását, jóváírását. A folyósítási jutalék a kölcsön folyósításához szükséges banki tevékenységek során ténylegesen felmerülő költségeket fedezi, felszámítása nem eredményez indokolatlan vagyoni előnyt. Az EUB C-621/17. számú döntése értelmében egyébiránt nem követelmény, hogy valamennyi szolgáltatás részletezésre kerüljön. A régi Ptk. 201. § (1) bekezdése szerint a felek szabadon határozhatják meg, hogy a pénz rendelkezésre bocsátásának és használatának ellenértékeként milyen díjazást kötnek ki, a szabad megállapodás korlátja a szerződési szinallagma, a szolgáltatás és az ellenszolgáltatás viszonylagos egyenértékűségének fenntartása, amely a perbeli esetben fel sem merül. Állította azt is, hogy a folyósítási jutalékot a régi Hpt. 212. § (2) bekezdése szerint határozta meg, és a jogszabályi előírásnak megfelelő kikötés nem minősülhet tisztességtelennek.

III.

[3] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 150.000 forint perköltséget.

III.1.

[4] Határozatában tényként állapította meg, hogy a felperes mint adós és az alperes mint bank között 2010. november 24-én lakásvásárlási célú, forintalapú fogyasztói kölcsönszerződést kötöttek, mely alapján az alperes 8.175.000 forint kölcsönt nyújtott az adósnak 240 hónap futamidőre, évi 6,99% kamattal.

[5] A kölcsönszerződés II.3. a)-x) pontjában felsorolásra kerültek a folyósítás együttes feltételei, így egyebek mellett a vételár saját erő részének az eladó részére történő megfizetése és ennek igazolása, az adós tulajdonjog fenntartásra irányuló kérelmének a földhivatal általi széljegyzése, a kölcsön biztosítékeként a jelzálogszerződés megkötése, vagyonbiztosítás megkötése az ingatlanra, lakossági bankszámla nyitása az alperesnél, zálogszerződés közokiratba foglalása. A II.3. j) pont szerint a kölcsön folyósításának feltétele volt az is, hogy a folyósítási jutalék az adós lakossági bankszámláján rendelkezésre álljon.

[6] A kölcsönszerződés III.4. pontja szerint az adós a kölcsön folyósításakor, a folyósított kölcsönösszeg után folyósítási jutalékot fizet, melynek mértéke a szerződés megkötésének időpontjában hatályos hirdetmény szerint 2%, de legfeljebb a hirdetményben megjelölt maximált összeg. A IV.5. pontja szerint a folyósítási jutalék összege – tájékoztató jelleggel, jelen szerződés III.5. pontja alapján – 163.500 forint.

[7] A felperes 122.834 forint kezelési költséget (helyesen folyósítási jutalékot) fizetett meg. A kölcsönszerződés a felperes 2017. július 17. napi és 2020. november 18. napi előtörlesztéseinek jóváírásával megszűnt.

III.2.

[8] Az elsőfokú bíróság ítéletének jogi indokolásában megállapította, hogy a felek között a régi Ptk. 523.§-a szerinti kölcsönszerződés jött létre az írásba foglalt és a szerződésre irányadó Üzletszabályzat szerinti tartalommal, továbbá, hogy az a régi Hpt. 2. számú melléklet III. fejezet 13. pontja szerinti lakossági kölcsönszerződés, amely a régi Ptk. fogalmi rendszerében fogyasztói kölcsönszerződés. Az sem volt vitás, hogy a kereset tárgyát képező folyósítási jutalékokra vonatkozó kikötések egyedileg meg nem tárgyalta szerződési feltételnek minősülnek.

[9] Tévesen állította a felperes a folyósítási jutalék jogszabályi alapjának hiányát, mivel az Fhtv. 6. § (3) bekezdésének 12. pontja értelmében megfelelő tájékoztatás mellett nincs akadálya annak, hogy az alperes díjat, jutalékot számítson fel. A folyósítási jutalék pedig egy díj jellegű költség, amelyet a bank a kölcsön folyósításával összefüggésben felmerülő költségei megtérítéseként számíthat fel. A folyósítási jutalék felszámíthatóságát támasztja alá a 83/2010. (III. 25.) Korm. rendelet (THM rendelet) 3. § (1) bekezdése is.

[10] A régi Hpt. 2. számú mellékletének III.7. pontja és a régi Ptk. 523. § (2) bekezdésének egybevetése alapján megállapította, hogy a fogyasztási kölcsönszerződés alapján a fogyasztó részéről a pénzügyi intézménynek fizetendő ellenszolgáltatás körébe a folyósított kölcsön tőkeösszegén túl beletartoznak további díjak, költségek; ezen díjakat és költségeket nem kizárólagosan a felszámított kamaton belül kell érvényesíteni; a kamat kifejezetten a kölcsön használatáért, kockázataért fizetendő.

[11] A felperes alaptalanul állította, hogy a folyósítási jutalék felszámítása mögött nincs valós banki szolgáltatás, illetőleg amennyiben van, úgy azt az alperes a saját érdekkörében nyújtotta, ezért annak felszámítása tisztességtelen. A szerződés II.3. a)-x) pontjai felsorolják azokat a feltételeket, amelyeket a felperesnek a folyósítás érdekében teljesítenie, és amelyek teljesítését az alperesnek ellenőriznie kell. A kölcsön folyósítása nem csupán a kölcsön összegének a felperes rendelkezésére bocsátásából áll, hanem egy komplex, szabályozott pénzügyi folyamatot jelent, amely magába foglalja az informatikai rendszerek használatát, adminisztrációs, adatfeldolgozási, egyéb kiegészítő tevékenységeket, a pénz bankszámlára történő átutalását, jóváírását. A folyósítással kapcsolatosan a banknak jogszabály által is nevesített adminisztratív kötelezettségei vannak, ilyenek az Fhtv. 5-14. §-aiban meghatározott szerződést megelőző tájékoztatás és hitelképességi vizsgálat, továbbá a pénzügyi szolgáltatási tevékenység végzésére vonatkozóan a személyi és tárgyi feltételekről rendelkező régi Hpt. 13. §-ában foglaltak. Mindezek anyagi kihatásai ellentételezésére jogszabályi tiltó rendelkezés hiányában az alperes jogosult díjat, költséget felszámítani. A folyósítási jutalék tehát a kölcsön folyósításához szükséges banki tevékenységek során ténylegesen felmerülő, valós költségeket fedezi és a bank üzletpolitikai döntése, hogy ezen költségeket vagy azok egy részét a hitelfelvevőkre áthárítja vagy azokat maga fedezi.

[12] Nincs relevanciája azon felperesi hivatkozásnak sem, hogy ezen költségek az alperes érdekkörében merültek fel, hiszen az EUB C-621/17. számú ítéletének főtanácsnoki indítványában a főtanácsnok kifejtette, hogy egy ilyen kikötés azt jelenti, hogy a bank a fogyasztókra hárítja át a működési költségeit, beleértve a jogszabályi kötelezettségeivel összefüggő költségeket is, de a „vállalkozás költségeinek fogyasztók általi közvetlen vagy közvetett megfizetése ugyanakkor pusztán a gazdasági realitást tükrözi, mivel nem látom, hogy ki más fizetné meg azokat.” (36. pont).

[13] Mivel a folyósítási jutalék nem tartozik a szerződés elsődleges tárgya körébe, ezért arra a régi Ptk. 209. § (4) bekezdése, a 93/13/EGK irányelv (fogyasztói irányelv) 3. cikk (2) bekezdése és az 5. cikke az irányadó, melyre tekintettel az elsőfokú bíróság vizsgálta, hogy a folyósítási jutalékokra vonatkozó szerződéses rendelkezések világosan és érthetően kerültek-e meghatározásra. A kölcsönszerződés III.4. és IV.5. pontjára, valamint az EUB C-621/17. számú ítéletére utalással megállapította, hogy folyósítási jutalék megnevezéséből, a szerződés II. 3. pontjából és abból, hogy annak összegét a folyósítást megelőzően a bankszámlára be kellett fizetni, kétséget kizáróan megállapítható, hogy mire tekintettel került felszámításra, melyből következően a szerződéses rendelkezések megfelelnek a világosság és érthetőség kritériumának. Megjegyezte azt is, hogy a Kúria Gfv.VII.30.356/2019/11. számú részítése az adott esetben nem irányadó, mivel a jelen per tárgyát képező szerződés kezelési költséget nem tartalmazott.

[14] Az EUB C-621/17. számú ítélete 55. pontjának felhívásával kifejtette azt is, hogy a folyósítási jutalék arányosságát/aránytalanságát az EUB szerint is a kölcsön összegéhez kell viszonyítani és a százalékos mértékben történő meghatározás pontosan a kölcsön összegéhez viszonyított meghatározási módszert jelenti. Önmagában tehát az, hogy a folyósítási jutalékot

a folyósított kölcsön összegének alapulvételével állapítja meg az alperes, nem tisztességtelen. A 2%-os mértékről pedig a felperes sem állította, hogy aránytalan lenne, csupán a százalékos mértékben történő meghatározási módot kifogásolta.

[15] Az alperes adminisztratív költségeinek bizonyítására a felperes által felajánlott tanúbizonyítás alkalmatlan, míg a hitelbírálat és a folyósítás egyes elemei nem voltak vitásak, ezért az elsőfokú bíróság a tanúbizonyítási indítványt mellőzte.

IV.

[16] Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben kérte annak megváltoztatását és a keresetének megfelelő döntés hozatalát. Érvelése szerint az elsőfokú ítélet sérti a régi Ptk. 209. §-ának (1) és (4) bekezdését és a Pp. 221. § (1) bekezdését, továbbá az elsőfokú bíróság az EUB C-621/17. számú ítéletét nem egészében, hanem csupán az 55. pontját kiragadva alkalmazta. Változatlanul fenntartotta azon álláspontját, hogy a folyósítási jutalék kikötésével szolgáltatás nélkül ellenszolgáltatás került a szerződésbe, mivel az alperes a kölcsönszerződésben rögzített kölcsönösszeg folyósításával a szerződéses kötelezettségét teljesítette és semmilyen olyan többletszolgáltatást nem nyújtott, amelyért további ellenszolgáltatás illetné meg, még akkor sem, ha az Fhtv. 6. § (3) bekezdésének 12. pontja alapján díjakat, illetve jutalékot számíthat fel. Tévesen fejtette ki az elsőfokú bíróság, hogy a megfelelő tájékoztatás lehetővé teszi a folyósítási jutalék felszámítását.

[17] Érvelése szerint a régi Ptk. 523. § (2) bekezdésének helyes értelmezése szerint a kölcsön ellenértéke kizárólag a kamat, melytől eltérő értelmezésre nem lehet következtetni az elsőfokú ítéletben hivatkozott THM rendelet 3. § (1) bekezdésében, illetőleg a régi Hpt. 2. számú mellékletének III.7. pontjában írtakból sem. Nem vitás, hogy a kölcsönszerződés II.3. pontja a folyósítási feltételeket rögzíti, azonban abból még nem következik automatikusan az, hogy a felsorolt tevékenységeket az adós érdekében végezte el az alperes. Ezen feladatok teljesítését az alperes számára az Fhtv. 5-14. §-a írja elő, melynek költségét nem háríthatja át a fogyasztóra. Ugyanígy nem háríthatja át a fogyasztóra a régi Hpt. 13. §-ában rögzített személyi és tárgyi feltételek teljesítésének költségét, hiszen azokat a saját érdekében, a működési engedélyek beszerzése és a működési feltételei fenntartása körében teljesíti. A folyósítási jutalék kizárólag a fogyasztó érdekében felmerült, valóságos kiadások felszámítására szolgálhat. A régi Ptk. 201. § (1) bekezdéséből és az 523. §-ából következően a kamaton túlmenően költséget csak abban az esetben számíthat fel az alperes a fogyasztóval szemben, ha a kölcsönszerződésből eredő kötelezettségét meghaladó szolgáltatást nyújt. A folyósítás nem tekinthető ilyennek, melyből következően a folyósítási jutalék felszámítása tisztességtelen.

[18] Fenntartotta azon érvelését is, hogy a százalékos felszámítás már önmagában egyensúlytalan helyzetet idéz elő, melynek körében sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a tanúbizonyítási indítványát elutasította.

V.

[19] Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult annak helyes jogi és ténybeli indokai alapján. Fellebbezési ellenkérelmében megismételte a folyósítási jutalék tisztességtelenségének hiányára vonatkozó elsőfokú eljárásban előadott érveit, valamint eseti döntésekre (Fővárosi Ítéltábla 19.Pf.21.316/2016/6., 9.Pf.20.713/2020/3., 4.Pf.20.764/2020/10., Győri Ítéltábla Pf.IV.20.103/2016/3., Fővárosi Törvényszék 64.P.20.987/2020/14.) is hivatkozott.

VI.

[20] Az elsőfokú ítéletnek jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt, ezért azt az ítéltábla teljes terjedelmében vizsgálta felül.

VII.

[21] A felperes fellebbezése alaptalan.

VIII.

[22] Az elsőfokú bíróság a releváns tényeket megállapította, az érdemi döntésével és indokaival az ítéltábla egyetértett és a fellebbezésben foglaltakra is tekintettel csak az alábbiak emeli ki.

[23] A felperes alaptalanul és iratellenesen állította fellebbezésében, hogy az elsőfokú ítélet sérti a Pp. 221. § (1) bekezdését, mivel az az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást tartalmazza és a régi Ptk. vonatkozó rendelkezéseinek ismertetése mellett részletesen kifejti jogi álláspontját a keresetet elutasító döntés körében, így a határozat indokolása nem tekinthető formálisnak.

[24] Az elsőfokú bíróság a megjelölt jogszabályok felhívásával helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes eredménytelenül hivatkozott a folyósítási jutalék alkalmazásával kapcsolatos jogszabályi alap hiányára. Nincs olyan jogszabály, amely szerint minden költséget és a hitelező hasznát is kizárólag az ügyleti kamatnak kell tartalmaznia, ilyen értelmezés nem tulajdonítható a fellebbezésben hivatkozott régi Ptk. 523. § (2) bekezdésében foglaltaknak sem. A régi Ptk. 523. § (1) bekezdése szerint a kölcsön nyújtásnak, azaz a főszolgáltatásnak az ellenértéke a kamat, amelytől függetlenül a felek tehát nincsenek elzárva attól, hogy megállapodjanak az adóst a kamaton felül terhelő további fizetési kötelezettségben. A felek utóbbi megállapodásával sem válik azonban az adós kamaton felül kikötött fizetési kötelezettsége a főszolgáltatás ellenértékévé – az adósnak a hitelező által rendelkezésére bocsátott összeg visszafizetéséből álló szolgáltatása alapvető elemévé (EUB C-621/17. 33. pont) –, ezért a tisztességtelensége vizsgálható. Itt jegyzi meg azt is az ítéltábla, hogy – a jogszabályi előírásnak megfelelő kikötésre történő – alperesi hivatkozással szemben a folyósítási jutalék viselését előíró feltétel kapcsán fel sem merülhet a szerződés megkötésekor hatályos régi Ptk. 209. § (6) bekezdésének alkalmazása, mivel arra

csak a felek eltérő megállapodása hiányában a szerződés részévé váló, valamint eltérő megállapodás esetén annak helyébe lépő jogszabályi rendelkezések tartoznak, azok, amelyek a régi Ptk. 205. § (2) bekezdése szerint a szerződés részévé válhatnak és amely kérdésekben a feleknek nem kell megállapodniuk, mert azt jogszabály rendezi. Mindezek okán helytállóan vizsgálta az elsőfokú bíróság a folyósítási jutalékot előíró kikötések tisztességtelenségét.

[25] Az EUB C-621/17. számú ítéletében megfogalmazott elvárások szerint a fogyasztói irányelvben biztosítani kívánt védelemre tekintettel – a fogyasztónak az eladóhoz vagy szolgáltatóhoz képest jelentkező, mind tájékozottsági szintjében, mind tárgyalási lehetőségeiben megmutatkozó hátrányos helyzete miatt – fontos, hogy a ténylegesen nyújtott szolgáltatások jellege a teljes egészében tekintett szerződésből észszerűen érthető vagy levezethető legyen. Ezenkívül a fogyasztónak képesnek kell lennie annak ellenőrzésére, hogy nincs-e átfedés a különböző költségek, vagy az azok ellenében nyújtott szolgáltatások között (43. pont). Habár a szerződési feltételek világos és érthető megfogalmazásának követelménye nem kívánja meg, hogy a fogyasztói kölcsönszerződésben a fogyasztót terhelő folyósítási jutalék összegét, kiszámításának módját és teljesítésének idejét pontosan meghatározzák, az érintett összegek ellenében nyújtott valamennyi szolgáltatást is részletezzék (45. pont), a fogyasztói irányelv megköveteli, hogy minden egyedileg meg nem tárgyalt szerződési feltétel vizsgálható legyen az esetlegesen tisztességtelen jellegének megítélése céljából, melynek keretében a nemzeti bíróság feladata, hogy a fogyasztói irányelv 3. cikkének (1) bekezdésében és 5. cikkében megállapított szempontokat figyelembe véve meghatározza, az adott tényállás körülményeire tekintettel egy ilyen feltétel megfelel-e a jóhiszeműség, az egyensúly és az átláthatóság irányelvben támasztott követelményének (48. pont). A vizsgált szerződési feltétel átlátható jellege az egyikét képezi azoknak a tényezőknek, amelyeket figyelembe kell venni a feltétel tisztességtelen jellegének a nemzeti bíróság által elvégzendő értékelése keretében, melynek során a bíróságnak az eljárás valamennyi körülményére tekintettel meg kell vizsgálnia először a jóhiszeműség követelményének az esetleges megsértését, és másodszor az ezen utóbbi rendelkezés értelmében vett, a fogyasztó kárára kialakult jelentős egyenlőtlenség esetleges fennállását (49. pontok).

[26] Az elsőfokú bíróság a fellebbezésben foglaltakkal szemben az EUB C-621/17. számú döntését nem „kiragadva” alkalmazta, hanem a fentiek figyelembevételével helytállóan fejtette ki, hogy a folyósítási jutaléokra vonatkozó szerződéses kikötések (II.3., III.4. és IV.5. pontok) alapján a felperes a ténylegesen nyújtott szolgáltatások jellegét levezethette, és a kezelési költség felszámításának hiányában nem merül fel átfedés a különböző költségek, vagy az azok ellenében nyújtott szolgáltatások között. A fellebbezés alaptalanul hivatkozik arra, hogy a felperes által sem vitatott tevékenységek (a folyósítási feltételek teljesítésének ellenőrzése, ennek során informatikai rendszerek használata, adminisztrációs, adatfeldolgozási, egyéb kiegészítő tevékenységek, majd a pénz bankszámlára történő átutalása, jóváírása) nem állnak az érdekében, hiszen azokat az alperes nyilvánvalóan nem a maga javára teljesíti. Mindebből következően tévesen hivatkozott arra is a felperes, hogy a fizetési kötelezettségével szemben nem állapítható meg a számára teljesített valós szolgáltatás. Az adott esetben amiatt sem áll fenn a jóhiszeműség követelményének sérelme, mert a szerződésben meghatározott kötelezettség kapcsán nem állapítható meg, hogy az alperesnek – a C-415/11. számú ítélet 69. pontjában foglaltak értelmében vett – tisztességes és méltányos eljárása esetén, egyedi tárgyalást követően a fogyasztó ne fogadta volna el ezt a feltételt.

[27] Maradéktalanul egyetértett az ítéltábla az elsőfokú bíróság azon megállapításával is, hogy nem sérült az egyensúly (arányosság) feltételének teljesülése sem, különös tekintettel arra is, hogy a felperes nem hivatkozott a konkrét összeg aránytalanságára, csupán a százalékos mértékben történő meghatározási módot sérelmezte, és az sem hagyható figyelmen kívül, hogy a szerződés szerint annak mértéke legfeljebb a hirdetményben megjelölt maximált összeg.

[28] Egyetértett azzal is a másodfokú bíróság, hogy a felajánlott tanúbizonyítástól a jogvita érdemét befolyásoló eredmény nem volt várható.

IX.

[29] A fentiekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) alapján helybenhagyta.

X.

[30] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kell megfizetnie az alperes részére a másodfokú eljárásban felmerült ügyvédi munkadíjból álló perköltséget, melynek mértékét az ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdés a) pontja és az (5)-(6) bekezdései alapján, a másodfokú eljárás kisebb munkaterhére és a ténylegesen kifejtett ügyvédi tevékenységre figyelemmel állapította meg mérsékelt összegben. A fellebbezés illetéke mértéke az 1990. évi XCIII. tv. (Itv.) 46. § (1) bekezdése alapján 15.000 forint, ugyanakkor a felperes 28.000 forint illetéket rótt le, ezért a szükségtelenül, átutalással megfizetett 13.000 forint fellebbezési illeték visszaigénylését kérelmezheti az állami adóhatóságtól az Itv. 80. § (1) bekezdés i) pontja alapján.

Budapest, 2022. január 11.

dr. Sándor Ottó s. k.
a tanács elnöke

dr. Balsai Csaba Zoltán s. k.
dr. Vasady Loránt Zsolt s. k.
előadó bíró
bíró